

[Hanne Andersen]

Jeg vil gerne sige, at Evan Jensen, borgmesteren i Lejre, næstformand i Kommunernes Landsforening, forleden dag i Berlingske Tidende foreslog, at kommunerne skulle sende en regning til amterne, når patienterne havde ventet en uge på behandling. Det koster også meget for kommunerne, det er ganske givet, men det kan vel være ligegyldigt for fru Hansen med den dårlige hofte, fru Jensen med det dårlige knæ eller fru Petersen, der ikke kan komme på plejehjem. For dem er det vigtigt, at vi bruger pengene fornuftigt. De synes ikke, det er fornuftigt, at vi bruger pengene til at holde folk ubeskæftigede, når vi har masser af opgaver, der skal løses.

Sundhedsministeren talte også om et frit sygehusvalg. Det lyder meget smukt, og det lyder også, som om regeringen er optaget af borgerrettigheder og frihed. Men friheden bliver nu altså at få lov til at vælge en anden venteliste, for det ønskesygehus, man kan vælge, kan afvise én. Man har ikke en umiddelbar ret til at ønske sig derhen. Men det, man efter lovforslaget mister som en borgerrettighed, som alle danskere hidtil har troet var en given ting for os alle, nemlig den lige ret til behandling uanset indtægt, er forsvundet ud af lovforslaget, og det er alvorligt. En borgerret, vi alle troede vi havde: lige ret til behandling, findes ikke i lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg tror i virkeligheden stadig væk, at vi godt kan tale os til rette, justitsministeren og Socialdemokratiet, for det, vi foreslår, er jo ikke så revolutionerende og oprøvet, at vi har grund til at være så nervøse, som man kunne få indtryk af at vi skulle være.

Når ministeren er betænkelig ved forslaget om, at hvis man søger om en tilladelse og man ikke har fået svar inden for en bestemt frist, skal tilladelsen anses for at være givet – det skal være inden for bestemte, afgrænsede områder selvfølgelig, hvor der ikke er nogen risiko forbundet med det – så lød det nærmest, som om det var noget helt nyt og meget farligt. Men det er da noget, vi kender i forvejen, i grundloven oven i købet. Der er en regel om, at man har ret til at deltage i forsamlinger, der er ikke noget med, at man skal søge tilladelse hos politiet. Men så har vi vores lovgivning, hvor

der står, at man skal anmelde til politiet, at man vil foranstalte en demonstration, og hører man ikke noget, så er alting i orden, så kan man have en demonstration på 10.000, 50.000 mennesker, det sker der ikke noget ved. Har politiet problemer trafikalt eller lignende, kan det forlange, at man lægger demonstrationen et andet sted.

Vi kender godt princippet, oven i købet i grundloven, og hvorfor i alverden skulle en vognmand, der skal transportere et tungt læs fra Struer til Viborg ad en vej, der måske normalt ikke må bruges af ham, ikke kunne anse en tilladelse for at være givet, hvis han ikke har fået et afslag f.eks. inden en uge efter, at han har søgt? Jeg tror, der er mange områder, det kan lade sig gøre på.

Så vil jeg gerne stille det meget konkrete spørgsmål til ministeren: Hvad har regeringen imod en regel om, at når en sag er færdigbehandlet i administrationen, skal den afgøres og borgeren orienteres inden fire uger? Hvad er risikoen ved den? Det kunne jeg godt tænke mig at få et konkret svar på. Det er klart, at der kan være områder, hvor det ikke kan lade sig gøre, og så må man skille dem ud, men som hovedregel: Hvad har man imod, at en sag, der er færdigbehandlet, også skal afgøres og borgeren orienteres, inden der er gået fire uger?

Justitsministeren (Engell):

Vi har bestemt ikke noget imod, hr. Ole Espersen, at man svarer så hurtigt som overhovedet muligt og i mange tilfælde også gerne inden fire uger. Jeg har inden for mit eget område en lang række sager, hvor vi fra ministeriets side stort set er i stand til at give svar fra dag til dag, og der er andre sager, hvor det tager langt længere tid. Det, vi bare advarer imod, er at opstille en generel regel, der skal gælde for alle forvaltningsområder, for alle ministerier, for alle styrelser, for kommuner, for amter, uden at man tager hensyn til den betydelige grad af forskellighed, der kan være, sagernes kompleksitet og mange andre forhold. Det er det, jeg stiller mig kritisk over for.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

Det, der kalder mig herop til en kort bemærkning, er sundhedsministerens indlæg.